

ת"פ 28627/02/10 - מדינת ישראל נגד עבד אבו-ריה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 28627-02-10 מדינת ישראל נ' אבו-ריה
בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עבד אבו-ריה

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד אריאל פס

ב"כ הנאשם עו"ד חאלד סואלחי

הנאשם בעצמו

פסק דין

בפתח הדברים יצוין, כי הנאשם זוכה מן העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים וניסיון תקיפה.

מדובר באירוע אשר התרחש על פי הנטען בכתב האישום בתאריך 28/9/09 בבית אביו של הנאשם ואשר היה מכוון כנגד אחותו של הנאשם.

ייאמר בתחילת סקירת הדברים ועל כך אין חולק כי במהלך ההליך נפרשה בפני בית המשפט תמונת מערכת היחסים במשפחת הנאשם.

התקופה הרלבנטית לכתב האישום היא תקופת ימיו האחרונים של אבי המשפחה, אביו של הנאשם, אשר אותם ימים שכב בביתו על ערש דווי, ואשר עימו התגוררה אחותו של הנאשם, היא המתלוננת. היחסים בין המתלוננת לנאשם, כמו גם בינו לבין אחים אחרים שלו, כפי שיפורט להלן היו עכורים.

המתלוננת, רוודה אבו ריה, סיפרה בבית המשפט כי היא גרושה והתגוררה בבית הוריה. במועד הרלבנטי יצאו

כל בני המשפחה לאירוע, בעוד אביה נותר רתוק למיטתו והיא נשארה עימו. אל הבית הגיעה תלמידה לקויית שמיעה אותה היא מלמדת ולאחר מספר דקות נשמעו דפיקות חזקות על הדלת. בלשונה של העדה "עבד (הנאשם - ע.ר) התחיל לדפוק בדלת דפיקות מטורפות שהפחידו אותי..." המתלוננת סיפרה כי לאחר מבט בעינית הדלת ומשהבחינה כי מדובר בנאשם ביקשה מן התלמידה כי תלך לביתה היות ומאירועי העבר הבינה כי מתרחש משהו שאינו תקין וזאת הבינה מאופן הדפיקות על הדלת.

לאחר ששלחה את התלמידה לביתה, נכנסה לחדרה ושלחה הודעה לאחיה - אחמד, כי היא מפוחדת מאוד.

משהגיע אחמד אל הבית, החל הנאשם לקלל ולומר: "אל תדאגו אני אטפל בכולכם, רק אבא ימות" ודברים ברוח זו. היא ציינה כי הדברים לא הסתיימו בכך והנאשם ביקש להכותה עד כי אחמד נאלץ להרחיקו ממנה. השניים ביקשו ממנו כי יצא מן הבית, אך הוא סרב ועל כן נאלצה להתקשר אל המשטרה ולהגיש תלונה. לדבריה, גם כאשר הגיעו השוטרים אל הבית לא חדל הנאשם מלקלל ומלהעליב.

המתלוננת סיפרה כי בכל מהלך האירוע איים עליהם הנאשם באומרו: "אני אגמור אתכם, אני לא אתן לכם לחיות חיים נורמליים" וכן אמר למתלוננת: "אני אגרום לך לבכות בכי מר" וכי בערבית יש למשפט זה משמעות קשה מאוד, וכי את המשפט הזה לא תשכח כל ימי חייה ובשל כך היא מפוחדת עד עצם היום הזה.

המתלוננת הבהירה כי אביה שכב במיטתו אשר במסדרון והנאשם היה לצידו, בעוד היא שהתה בחדרה. משהגיע אחמד אל הבית, הוא נכנס למסדרון המצוי ממש בכניסה אל הבית ואז החל הנאשם לקלל אותו. היא יצאה מחדרה וביקשה ממנו כי יצא מן הבית, תוך שחשה לעצמה ולאחמד ולדבריה הנאשם ניסה להכותה כיוון שהניף יד לעברה.

המתלוננת הבהירה כי התנהגותו זו של הנאשם אופיינית לו מאז שהדרדר מצבו של אביהם. הנאשם ניצל זאת, שכן קודם לכן כיבד את האב והתחשב בו בהתנהגותו, עתה הסתבך מבחינה כלכלית, החל להתפרע ולא היה מי שישים לו גבולות והוא סבר שמותר לו לעשות הכל. היא סיפרה כי הוא ביקש ממנה שתהיה ערבה להלוואה אשר לקח והיא חששה לעשות כן, כיוון שהיא גרושה ואם חד הורית ועל כן ביקשה בטחונות ומסרר לכך, החלו הסכסוכים ביניהם לרבות איומים.

משהוטחה בה הטענה כי כל תלונתה בשל שסרבה לחתום על ההלוואה, ציינה כי היא חתמה כערבה וציינה כי היא סברה שמדובר בהלוואה של ₪ 50,000 ואז חשכו עיניה כאשר נסתבר לה שמדובר בהלוואה של ₪ 150,000 וזאת בעודה משתכרת 2500 ₪ בלבד.

הוטחה במתלוננת טענה נוספת של הנאשם כי אותו יום בא לבקר את אביו החולה ותו לא והיא השיבה כי מי שדואג לאביו ובא לבקרו ומכבד את האב ואת דרכיו, אינו מקלל ומעליב, שכן בכך הוא למעשה מעליב את האב. היא הוסיפה כי היא עומדת על תלונתה וציינה כי הנאשם ניצל תדיר את היותה ואת היות אמה לבד עם האב בבית כדי לתקוף ולאיים.

בחקירה הנגדית הטיח ב"כ הנאשם במתלוננת כי בהודעתה במשטרה לא סיפרה כי דפיקותיו של הנאשם בדלת היו דפיקות חזקות, היא השיבה כי כאשר אדם מצוי בפניקה ובהיסטריה, הרי שהוא אינו זוכר פרטים והדגישה כי מצב זה בו היתה מצויה נבע מדפיקותיו של הנאשם.

אם כך, הטיח בה ב"כ הנאשם מדוע הכניסה את הנאשם אל הבית ולא התקשרה אל אחמד? המתלוננת השיבה כי לא חפצה לעורר בעיות נוספות וכי הנאשם צעק לעברה כי תפתח את הדלת וכי ברצונו לראות את אביו. משחזר ב"כ הנאשם על שאלתו היא השיבה כי סברה שאולי הפעם, כאשר אביהם בימיו האחרונים, יתחשב בכך הנאשם ולא יתנהג בפראות.

המתלוננת אישרה כי כאשר נכנס הנאשם אל הבית, לא נתגלע כל ויכוח ביניהם וכי הוא ניגש במישרין אל מיטת האב. לדבריה הוא גמגם ואמר מספר מילים והיא בשל שחששה ממנו התקשרה אל אחמד ומשראה הנאשם את אחמד החל לקלל ולהעליב. המתלוננת הבהיר הכי היא לא נותרה לצד הנאשם והאב, אלא פנתה לחדרה ושילחה את התלמידה לביתה "כי ידעתי שהוא יעשה בלאגן".

משהטיח בה ב"כ הנאשם כי הנה הנאשם נכנס אל הבית ולא עשה כל בלאגן, היא השיבה כי הוא החל לפעול כך משהגיע אחמד, וכי היא סברה שכך יפעל כיוון שכך עשה בפעמים קודמות בהן הגיע אל הבית, אלא שהפעם לא החל בכך מיד לכשנכנס.

המתלוננת אישרה כי מיד לאחר ששילחה את התלמידה לביתה, היא שלחה את ההודעה לאחמד. ועוד הבהירה כי הגם שיש לה שני אחים נוספים מלבדו, בחרה להתקשר אל אחמד כיוון שהוא הכי רגוע וכי יש לה קשרים עימו. המתלוננת הבהירה כי לאחר מספר דקות בלבד הגיע אחמד אל הבית.

לשאלת ב"כ הנאשם האם לא חששה לאביה משהזמינה את אחמד אל הבית, השיבה כי בנוסף לכך חששה וציפתה כי הנאשם יתקוף אותה ועל כן פעלה כך.

עוד הקשה ב"כ הנאשם מדוע לא עזבה את הבית משהגיע הנאשם אם כה חששה ממנו ועל כך השיבה המתלוננת כי לא עשתה כן בגלל אביה ופרטה הכיצד הקפידה לטפל בו טיפול רצוף כל אותם ימים. היא הבהירה כי אותה עת לא ניתן היה להשאיר את אביה אף לדקה לבדו וכי לא יכולה היתה לסמוך על הנאשם באם האב יזקק לדבר מה.

המתלוננת חזרה על כך כי מיד לאחר שהגיע אחמד החל הנאשם באיומיו ואמר להם כי יחכו עד לאחר מות האב וכי אז יטפל בהם אחד אחד ויגרום להם ללכת על ארבע, וכן כי יצטערו על כך שאינם מסייעים לו כלכלית וכי יגמור את כולם וכיו"ב.

משהטיח בה ב"כ הנאשם כי בהודעתה במשטרה לא מסרה את כל אלה, השיבה כי היתה בפניקה אותה עת.

המתלוננת תארה לבקשת ב"כ הנאשם כי לאחר שהנאשם קילל את אחמד והם ביקשו ממנו כי יעזוב את הבית, הוא ציין בפניהם כי הגיע אל הבית על מנת לראות את אביו ואז הבהירה לו המתלוננת כי אל לו להישאר בבית כיוון שהוא אינו מכבד את האב ואז לדבריה, רצה הנאשם לתקוף אותה ואחמד הרחיק אותו ממנה ואז ניסה הנאשם לתקוף את אחמד והיא נאלצה להפריד ביניהם ולהזעיק את המשטרה.

המתלוננת אישרה לשאלת ב"כ הנאשם כי כאשר נכנס אחמד אל הבית, ישב הנאשם לצד אביו ולא קם. עם זאת לא אישרה כי נתגלע בין השניים וויכוח ולדבריה הנאשם הוא שהתחיל לקלל. אחמד לא אמר דבר מלבד ברכת שלום כשנכנס אל הבית והיא שיצאה מחדרה ביקשה ממנו לא לענות לנאשם ומשהמשיך הנאשם בשלו, ביקשו ממנו כי יעזוב את הבית, אלא שהנאשם התעקש ואף חפץ לתקוף אותה. לדבריה של המתלוננת, אחמד החל להגיב רק כאשר ביקש הנאשם לתקוף אותה ואזי הרחיק אותו ממנה.

משהוטח בה כי אחמד בהודעתו במשטרה אינו אומר כי אחז בנאשם והרחיק אותו, השיבה כי אף היא לא ציינה כי הוא אחז בו והדגימה הכיצד הרחיק אותו ממנה.

אחמד אבו ריה, אחיהם של הנאשם ושל המתלוננת סיפר בבית המשפט כי אותו יום בילתה כל המשפחה באירוע משפחתי, מלבד המתלוננת שנותרה בבית עם אביהם הגוסס. במהלך האירוע קיבל מסרון מאחותו כי הנאשם בבית ועושה לה צרות. על כן עזב את האירוע והגיע אל בית המשפחה. המתלוננת שהתה בחדרה והנאשם היה בסלון הבית רטן, קילל, ניבל את פיו ואיים.

לדבריו איומיו כללו: "אני אשבור לך את היד, אני אחתוך לך את הלשון, אני אעיף אתכם מהבית" ודברים נוספים שאף לא מסר לגביהם דבר במשטרה. עוד ציין העד כי הנאשם איים להכות את המתלוננת והיא ביקשה ממנה כי יוציא אותו מן הבית. העד ציין כי לא היה מוכן לכך שאחותו תחייה בפחד כזה, ואילו הנאשם החל להשתלח בה "ואם אני לא הייתי עומד ביניהם הוא היה מחסל אותה".

לדברי העד הנאשם סרב לצאת מן הבית וגידף באופן בוטה ואזי התקשרה המתלוננת למשטרה, אולם גם משהגיעו השוטרים אל הבית, לא היה בכך כדי למנוע מן הנאשם לקלל ולנבל את פיו.

לדברי העד מדובר בנאשם חסר גבולות ורסן המתנהג באופן דומה עד עצם היום הזה.

העד הסביר כי היה עליו לעמוד חוצץ בין הנאשם לבין המתלוננת כיוון שהנאשם ביקש להכותה, כן הוא הניף יד לעברה. בינו לבין הנאשם היו דחיפות ולדבריו לולא נעמד ביניהם היה הנאשם מכה את המתלוננת. אזי משראתה המתלוננת כי האירוע מסלים, התקשרה אל המשטרה. גם בנוכחות השוטרים, כך תאר העד, הניף הנאשם את ידו לעבר המתלוננת בתנועה מאיימת, כפי

שהדגים.

משנשאל העד שמא נעשתה תנועה זו כלפי האב, הוא השיב בשלילה וציין כי מדובר היה באדם גוסס ולא היה כל טעם לאיים עליו.

העד הבהיר כי הגיע אל הבית שלא על מנת לריב עם הנאשם והאינטרס היחידי שלו היה להגן על המתלוננת שכבר סבלה מספיק בחייה קודם לכן וכי הוא חס על כבודות שלו באשר להתנהגותו של הנאשם אולם דאג לאחותו. העד ציין כי לא יזם ריב עם הנאשם, אולם שמע ממנו דברים שאויבים אינם אומרים האחד לשני ועל כן אמר לו כי שיח כזה אינו יכול להתקיים בינו לבין אחותו. הוא הוסיף כי הוא מאחרוני בני המשפחה אשר נותרו בקשר עם הנאשם ולאחר שהסתבך כלכלית אף סייע לו, הגם שנהג באופן שלא תאם את רצונם של בני המשפחה ואת דרך התנהגותם שלהם. העד הסביר כי הנאשם סבר כי משהוא נכנס לצרות, הרי שכל אחיו חייבים לסייע לו ולפתוח את ארנקיהם עבורו ומי שאינו עימו, הרי שהוא נגדו. הוא עצמו סייע לו מספר פעמים ומשחדל, הרי שהפך להיות אויבו של הנאשם.

משנטען כנגד העד כי יתכן והוא מעיד כנגד הנאשם רק בשל סכסוך כספי שיש לו בשל רכוש המשפחה, השיב העד כי אין לו כל נכס במתחם המשפחה. היה נכס שהיה מיועד להיות שלו והוא מסר אותו לאחיינו. הוא עצמו אינו חי בכפר אלא בכפר סבא. הוא חזר וציין כי ההיפך הוא הנכון שכן הוא האחרון שעוד נותר בקשר עם הנאשם ואף סייע לו כספית וניתן לבדוק זאת בחשבון הבנק שלו.

לגבי הטענה כי הוא נכנס אל בית המשפחה ואמר למתלוננת כי תזעיק משטרה כיוון שהבית שלו, השיב כי מעולם לא נקט בביטוי זה ובמיוחד אמורים הדברים משאביהם ואמם היו בחיים. הוא ציין כי המנטליות במגזר ממנו הוא בא למסור את הנכס לבנות דוקא, שכן באם אחת מהן תתגרש הרי שהיא תיוותר ללא בית ועוד ציים כי ישנה צוואה בענין זה.

משהובאה בפני העד גירסת הנאשם כי לא איים על המתלוננת ולא ניסה לתקוף אותה, השיב העד כי התנהגותו של הנאשם בנוכחות השוטרים יכולה להעיד על הכל, שגם מפניהם לא היה לו מורא, ועוד ציין בציניות כי הנה לפיכך הרי שגם הוא וגם המתלוננת משקרים.

בחקירה הנגדית נשאל העד מדוע נמסרה הודעתו במשטרה רק כחודש לאחר האירוע והשיב כי אז זומן. הוא ציין כי לא הגיע מיוזמתו למשטרה, כיוון שלא הוא ולא אחותו הגישו תלונה נגד הנאשם. בהודעתו במשטרה תאר את שהיה, אולם אין המדובר בתלונה יזומה.

העד ציין כי שוחח עם אחותו על זימונו שלו למשטרה ועל זימונה שלה למשטרה, ברם הם לא שוחחו ביניהם אודות תוכן העדויות.

הוא חזר על כך כי טרם האירוע היה בקשר טוב עם הנאשם ואף סייע לו כספית במספר הזדמנויות ולשאלת ב"כ הנאשם האם הם מסוכסכים עתה, השיב בשלילה וציין כי הנאשם מסוכסך עם כל מי "שלא איתו".

העד סיפר כי אינו זוכר במדוייק את תוכן המסרון ששלחה לו המתלוננת אולם נאמר בו כי הנאשם בבית ועושה בלאגן. ועוד סיפר כי הגיע מיד אל הבית ומצא שם את הנאשם. לדבריו, לא הפריע לו כלל ועיקר כי הנאשם הגיע לבקר את אביהם, אך ציין כי התנהגותו של הנאשם היא שהטרידה אותו, שכן הנאשם תר אחר הזדמנויות בהן לא נכחו גברים בבית המשפחה ואזי הגיע לביקורים וזאת עשה כיוון שאז איים על האם ועל האחות.

משנשאל מדוע לא הגיש על כך תלונה באם שמע את הנאשם מאיים על האם, השיב כי הוא נתבקש במשטרה להשיב על שארע אותו ערב.

העד ציין כי החשש עלה מהתנהגותו של הנאשם עלה כיון שהוא נהג לאיים על האם ועל האחות כי לאחר שהאב ימות, הוא ישליך אותן לרחוב. הוא ציין כי האב היה אותה עת בשלבי גסיסה ולא ניתן היה לשוחח עימו.

העד הבהיר כי משהגיע אל הבית לא עדכנה אותו אחותו באשר התרחש, שכן היא היתה ספונה בחדרה, אולם הנאשם החל מיד לקלל אותו לגדף.

משעימת אותו ב"כ הנאשם כי בהודעתו במשטרה סיפר העד כי אף הוא קילל את הנאשם, ציין כי אכן משנכנס אל הבית ברח את הנאשם בברכת שלום עליכם, אולם משהחל הנאשם לקלל אותו החזיר לו באותה שפה.

משעומת העד עם כך שהמתלוננת לא ייחסה לנאשם איומים כגון: אני אחתוך לך את הלשון, אשבור לך את הידיים, כפי שהוא מסר, ציין כי יתכן וכל אחד מהם מסר את אשר זכר. עם זאת ציין כי הנאשם אכן איים על האחות כי ישליך אותה לרחוב.

משנתבקש לתאר כיצד ביקש הנאשם לתקוף את אחותו, ציין כי הוא הרים את ידו וניסה להנחית אותה על המתלוננת, אלא שהעד נכנס ביניהם, והיו דחיפות וברגע זה אף ביקש העד מן הנאשם כי ייצא מן הבית.

משעומת עם הודעתו במשטרה בה מסר כי לא היה ביניהם כל מגע פיזי, עמד העד על דעתו כי אכן היו דחיפות ומשהמשיך להקשות עליו ב"כ הנאשם, השיב: "היו דחיפות, מן הסתם, אתה שאלת ואני עונה לא יענה יותר".

העד אישר כי במשטרה ציין כי יש לו חשש שהנאשם ימכור את בית המשפחה וציין כי אכן הנאשם חזר על כך פעמים רבות ואף הוסיף כי לא ישקוט עד אשר יאשפז אותם אחד אחד או יביא למעצרם אחד אחד, ועל כן למעשה דברים במשטרה נמסרו באורח "עדין".

העד שב והסביר כי על פי צוואת אביהם הושאר בית המשפחה לבנות המשפחה. הוא הסביר כי לו אישית לא היו חששות מן הנאשם, אולם דברים אלה של הנאשם הלחיצו את אחותו. ועוד הבהיר כי הנאשם לא סייע מעולם בטיפול באביהם החולה ואף לא ביקר אותו בבית החולים עת היה מאושפז, אולם רק משנותר האב לבד בבית עם המתלוננת, הגיע לביקור.

לשאלת ב"כ הנאשם שמא חששו האחים כי האב ישנה את צוואתו והנאשם יחתים אותו על מסמכים כלשהם, השיב העד בשלילה וציין כי האב היה אותה עת על ערש דווי ממש ולא ניתן היה להחתים אותו על מסמך כלשהו שהיה מתקבל לאחר מכן מבחינה משפטית.

העד המשיך ותאר כי כאשר הגיעו השוטרים לבית המשפחה, הוא נתבקש להמתין בחוץ וכך עשה, אולם משהוציאו השוטרים את הנאשם החוצה, הוא הבחין כי בדרכו החוצה, הוא עשה עם אצבעותיו תנועה מאיימת כלפי המתלוננת. הוא ישב אותה עת מחוץ לדלת והנאשם עמד על סף הדלת. העד שלל את האפשרות כי התנועה היתה מכוונת לאביו.

העד אישר כי הלווה לנאשם מספר הלוואות ולא זכה לקבל את החזרן. הוא אף ציין כי הנאשם הפקיד בידי כמה המחאות והוא לא הפקיד אותן בבנק על מנת שלא להפוך את הנאשם ללקוח מוגבל ואינו מנהל נגדו הליכים בהוצל"פ. עם זאת ציין כי בענין הכסף אין הוא כועס עליו וכעסו עליו מופנה בשל התנהגותו כלפי האם והאחות.

ג'ודי מאג'יד הינו מתנדב במשטרת ראש העין ואשר הגיע יחד עם השוטרים שהוזעקו אל בית המשפחה.

הוא ציין כי הוא מכיר את אחמד אבו ריה, מאז שנת 2005 כיוון שהלה לימד אותו חשמל בבית הספר.

העד סיפר כי אותו יום הגיע למקום יחד עם שוטר אשר ביצע את מרבית הפעולות במקום, לרבות רישום דו"חות וסיפר כי בסיום הפעולות, של החתמת הנאשם על דו"ח עיכוב וכיו"ב ובעוד השוטר היה עם גבו אל הנאשם, הבחין העד כי הנאשם עשה תנועה כאשר סגר אצבעותיו והניפן כלפי מעלה, כפי שהדגים, ואחותו העירה כי הוא מאיים עליה. העד ציין כי היה במרחק של כמטר וחצי מן הנאשם כאשר הבחין בו מבצע תנועה זו וכי הנאשם עמד מול המתלוננת והתנועה היתה מכוונת אליה.

לשאלה שמא היתה התנועה מכוונת כלפי האב, השיב העד כי המתלוננת היא שעמדה מול הנאשם ואף אמרה באותה עת כי הנה הנאשם מאיים עליה ואף בנוכחות השוטרים הוא עושה כן.

גם בחקירה הנגדית נשאל האם הוא יודע אלמי היתה מכוונת התנועה והשיב כי אינו יודע וכל שהוא יודע כי אותה עת התנועה היתה מכוונת כלפי המתלוננת שעמדה מולו ואף התלוננה נגדו בשלה.

כן ציין העד כי גם להתרשמותו שלו מדובר היה בתנועה מאיימת.

העד ציין כי אחמד זיהה אותו כאשר הגיע למקום, אולם מלבד חילופי ברכת שלום לא היה ביניהם כל שיג ושיח. אחמד היה אותה עת מחוץ לבית.

הוגש דו"ח הפעולה של אמיל אבו חלא השוטר אשר הגיע למקום (נ/1) ובו צויין כי הנאשם נמצא כאשר

שרוול חולצתו קרוע וכי אחותו טענה כי איים עליה בבית הוריה וכי אין זו הפעם הראשונה וכי הנאשם עוכב לחקירה.

בדו"ח העיכוב של הנאשם (נ/2) נרשמה תגובתו: "סתם דיבורים באוויר".

הוגשה הודעתו של הנאשם במשטרה אשר נגבתה ביום 28/9/09 (ת/1). לאחר שהנאשם ציין כי הוא מבין את החשדות כלפיו ציין החוקר כי הוא צוחק.

הוא סיפר כי הוא הבן הבכור במשפחה וכי אחותו המתלוננת גרושה ומתוסכלת ויש לה שגעונות המוכרים אצל בני המשפחה כשיגרה. משהזעיקה את המשטרה, הגיעו שוטרים למקום והבחינו כי הוא יושב בנחת עם אביו הגוסס ואילו היא משתוללת. לא ניכר במקום כל סימן לאלימות והיא "סתם קריזיונרית דפוקה במוח". הוא ציין כי אחותו פתחה את הדלת והוא ישב עם אביו הגוסס כחצי שעה וסיפר לו בדיחות ולפתע היא התקשרה לאחיו אחמד, אשר לנאשם בעיה עימו בשל סכסוך הקיים ביניהם אודות בית שנבנה במשפחה, ואשר הובטח לאחמד, אלא שהוא גר בכפר סבא עם יהודיה ואינו רוצה להתחתן ועל כן נמסר הבית לאחד מאחייניו ומאז אחמד "מחפש אותו". משהזעיקה המתלוננת את אחמד, אמר לה אחמד, כך לדברי הנאשם, כי מיד תזעיק את המשטרה כיוון שזה ביתו - של אחמד - והוא אינו מעוניין לראות אותו שם.

הנאשם הכחיש כי איים על המתלוננת וציין כי מעולם לא רב עם זבוב.

הוא נשאל באשר לתנועה של "חכי חכי" אשר עשה מול המתלוננת בנוכחות השוטרים והשיב: "זה אבא שלי החזיק לי ביד ושאל אותי למה קורה ככה ובכה אפילו אז אמרתי לה עם היד ככה (מדגים תנועה של קימוץ אצבעות כלפי מעלה) ואמרתי לאבא שלי שאני אסדר את העניינים".

בפתח עדותו בבית המשפט ציין הנאשם כי אם קיימת מחלוקת כלשהי בין בני המשפחה הרי שמחלוקת כזו קיימת רק עם אחמד. עם המתלוננת לא היה לו סכסוך מעולם, אם כי כחצי שנה טרם מות אביו משהדרדר מצבו של האב, חל שינוי בהתייחסותה אליו, אלא שאין המדובר במחלוקת. בכל פעם שהגיע לבקר את אביו היא פעלה כך על מנת שלא יישאר עימו לבד.

ובאשר לאחמד, הרי שבעבר היו היחסים עימו מצויינים והנאשם אף תמך בו כאשר היה סטודנט. המשפחה אף ייעדה לו בית למגורים, אלא שאחמד חי באורח חיים אשר לא נשא חן מלפני אביהם, אשר רצה כי יתמסד ויניח לאורח חייו זה. סוף דבר משאחמד המשיך באורח חייו והתגורר מחוץ לכפר, נמסר ביתו לאחד האחיינים אשר התחתן ומאז, כך ציין הנאשם, פתח אחמד במלחמה נגד הנאשם.

אירועים אלה התרחשו לדברי הנאשם בקיץ 2006.

באשר לאחותו המתלוננת, גם בה תמך וסייע לה הן טרם נישואיה והן לאחר גירושיה וכן דחה כל טענותיה באשר לערבות שחתמה בעניינו וציין כי היא היתה מודעת היטב לגובה ההלוואה וכי הוא סילק הלוואה זו.

באשר ליום האירוע סיפר הנאשם כי הגיע לבקר את אביו וכי המתלוננת פתחה לו את הדלת ומיד עזבה את החדר. הוא נותר לבדו עם אביו, התיישב לצידו והחלו לדבר, כאשר האב סיפר לו דברים מימים עברו וכך שוחחו בנעימים כ-45 דקות, כאשר לפתע נכנס אהמד. עד אותה עת לא היה כל חיכוך עם המתלוננת והוא אפילו לא הבחין בה במקום.

הנאשם ציין כי תמה עד מאוד מהגעתו של אהמד למקום שכן האב הטיל עליו חרם ונידוי ועל כן נהג להגיע הביתה כפעם בשבועיים לשעה בערך על מנת לאכול ומיד עוזב.

הנאשם תאר את כניסתו של אהמד לבית כמטורפת ומפחידה ואת תחושתו כפחד ממש.

בעודו יושב על הכיסא ומשוחח עם אביו הורה לו אהמד לעזוב את הבית. הנאשם היה בהלם ולאחר מכן התפתח ביניהם ויכוח במהלכו עלו הטונים של הדיבור. אהמד משך אותו בכוח וניסה להוציאו מהבית וכך נקרעה חולצתו ואף השוטרים הבחינו בכך מאוחר יותר ואילו אחותו השליכה את המתנה שהביא לאביו. בהיותו המום עדיין אמר למתלוננת כי תיכנס פנימה וכי היא מטילה על עצמה בושא בהתנהגותה וכיצד היא מסלקת אותו מבית אביו ולאחר כמה דקות הגיעה המשטרה למקום. כשהגיעו השוטרים נכנסה אחותו לחדרה, אהמד יצא החוצה והוא נותר לשבת עם אביו. לדבריו, לא איים על המתלוננת ולו איים עליה לא היתה פונה לחדרה אל היתה מצטרפת אל אהמד על מנת שיגן עליה.

הנאשם אישר כי העליב את המתלוננת וזאת כיוון שמעשיה העליבו אותו, אך הכחיש כי איים עליה או כי ניסה לתקוף אותה וכן הדגיש כי היא עמדה במרחק של כארבעה מטרים ממנו וממילא לא יכול היה לתקוף אותה.

באשר לתנועה שעשה בנוכחות השוטרים כנזכר לעיל, ציין הנאשם כי בעת שעוכב על ידי השוטרים ביקש לומר שלום לאביו ואחד את ידו בידיו והתרגש ממאוד ממעמד זה ואף נחנק מדמעות ועל כן לא יכול היה לדבר עם אביו ולהרגיע אותו ועל כן כששחרר עצמו מידו של האב עשה סימן עם אצבעותיו (לאט לאט עם היד) וציין כי בכל האירוע הזה הוא הקורבן.

לשאלת בא כוחו האם היו איומים במהלך האירוע השיב: "לדעתי עד שלא הוגש כתב האישום וכל זה, היה ויכוח בלתי נשלט אבל אף אחד לא התכוון לאיים. היו משפטים מאוד מעליבים לא רוצה לחזור עליהם מפאת כבוד בית המשפט אבל לא עד כדי לפגוע במישהו אחר לא אני ולא הם. אני לא הייתי קורא לזה שהיו איומים".

בחקירה הנגדית נשאל הנאשם מדוע צריכה היתה המתלוננת להזעיק את אהמד באם הכל התנהל כשורה, השיב כי אותו יום אכן לא ידע, אולם בדיעבד הבין כי אהמד "הרעיל" את המתלוננת נגדו על מנת לנקום בו,

והיתה כוונה להרחיק אותו, כיוון שהוא הבן הבכור ויכול לקבוע דברים וכיוון שכל האחים האחרים מסודרים ובעלי בית מלבד שני אלה והם חששו כי יפסידו מן הצוואה שתינתן בשל שהנאשם שיתערב בה.

הנאשם ציין כי אחותו קיבלה תשיעית מן הדירה, מאידך ציין כי היא ואחמד התחלקו בדירה ועוד סיפר כי לא ראה את הצוואה.

ב"כ התביעה הטיחה בנאשם כי הנה במשטרה ציין כי המתלוננת היא גרושה מתוסכלת ולא הזכיר כלל ועיקר את הבית ואת הצוואה והוא השיב כי במשטרה נשאל שאלות קצרות ורדודות והוא ענה בהתאם. זו לו הפעם הראשונה בחקירה הוא היה בהלם ומפוחד. עוד ציין כי משהגיע אל המשטרה לא חשב שעליו להיות עויין נגד אחותו וחשב שכל בעייתו היא אחיו ועל כן לא סבר שעליו לגרור לסכסוך גם את האחות.

אם כך, הקשתה התובעת מדוע מצא לתאר את האחות כפי שתאר אותה, ועל כך השיב הנאשם כי במצבו מול החוקר לא היה בשיא חוכמתו וכי אכן המתלוננת לא היתה רגועה בשיגרה וכי לגרושה מנסים לתת את כל הפריבילגיות.

המשיכה והקשתה התובעת וציינה כי אחיו הגיע אל המשטרה באיחור וציין כי לא רצה כלל להתלונן נגדו ועל כך השיב הנאשם: "עוד משחק? זה רק מראה כמה קונספירציה מתוכננת. בחברה מגובשת כמו שלנו אם יודה הוא חוזר בו ורוצה לרדת מהעץ שהוא עלה עליו".

משהובהר לו כי רק אז זומן האח למסור עדות, ציין הנאשם כי האח משך זמן על מנת לתאם עמדות.

אם כך הקשתה התובעת, הרי לגרסתו השנים קשרו נגדו קשר מראש על מנת הפילו ועל כן למה נזקקו לזמן על מנת לתאם עמדות ועל כך השיב כי אינו קרימינל ואינו יודע.

ועוד הקשתה וציינה כי הנה תלונתם מינורית ביותר ולו חפצו להעליל יכלו להפריז בה, והוא השיב כי לו עשו כן, איש לא היה מאמין להם כיוון שהוא אינו אלים.

ועוד הקשתה התובעת, כי הנה לגרסתו "המלחמה" עליה הכריז אחמד פרצה בשנת 2006 ומדוע חיכו, איפוא האחים שלוש שנים, ועל כך השיב הנאשם כי אינו יודע מה הולך בראש שלהם וכי יתכן הום חושבים לאט.

עוד שאלה אותו התובעת הכיצד תלנה על מעשה פלילי יכולה היתה להשפיע על ענין רכושי שיש לשני האחים בנכסי המשפחה והוא השיב: "זה הכל היה בראש שלהם מה חשבו ובאיזו שיטה ובאיזה נקודת הגיון קשה לי לפרשן את זה. להסביר את התוצאות של מה שקרה הם השיגו הם קיבלו דירה. שניהם קשרו קשר וקיבלו במשותף דירה. מבחינתם היה שווה. הם זכו".

לשאלה הכיצד יש קשר בין הדברים, השיב כי הם קשרו קשר להרחיק אותו מאביו והנה המתלוננת ביקשה בתלונתה כי הוא יורחק מן הבית וכי חששה נבע מכך שהוא היה יד ימינו של האב ועושה דברו.

נדמה לאחר שמיעת כל הראיות כי אין חולק כי מערכת יחסים עכורה שררה בין האחים במשפחה זו והיה זה מזה זמן לא קצר ולא רק עובר למותו של אבי המשפחה.

כל אחד מן העדים העלה רקע כזה או אחר למערכת יחסים עכורה זו וניסה להביא מניע לטענות אח זה או אחר כנגד אחיו ולעלילה אפשרית בשל כך.

אציין כי אין חולק בין כל האחים, לרבות הנאשם, כי אותם ימים שכב אביהם על ערש דווי והיו אלה ימיו האחרונים.

אקדים ואציין כי לא קיבלתי את טענת הנאשם כי המתלוננת ואחיו ביקשו להרחיק אותו מן הבית על מנת להגדיל חלקם בירושת אביהם ועל כן העלילו עליו עלילת שווא.

האב כאמור היה שכיב מרע אותם ימים וממילא לא יכול היה לשנות צוואתו ולהורות כך או אחרת ולא היה בהגשת תלונה במשטרה כנגד הנאשם כדי לשנות את מצבו של הנאשם מבחינת רכוש המשפחה ואם תאמר, כי לא כך היו פני הדברים והאב היה צלול בדעתו ובהכרה מלאה ונכון לפעולות כאלה ואחרות, כי אזי אותו יום הבחין במעשיהם של המתלוננת ושל האח ובוודאי בשל כך, לא היה משנה צוואתו לטובתם.

על כן, לא מצאתי כי קנוניה מטעם זה, הביאה להגשת התלונה נגד הנאשם, מה גם שלא הונחה כל תשתית ראייתית לכך, כי קודם לכן היה מצבו של הנאשם על פי הצוואה אחר ולאחר מכן שונה.

על פי כתב האישום שתי עבירות יוחסו לנאשם: האחת - ניסיון תקיפתה של המתלוננת בכך שהתקרב אליה וניסה לתקוף אותה, ורק בשל התערבות אחיהם נמנע הדבר. העבירה האחרת המיוחסת לו היא כי לאחר הדברים האלה איים על המתלוננת בדברים באומרו לה כי "אני אגמור אותך, אני אראה לך" וכי כאשר הגיעו שוטרים אל הבית, הוא הניף את ידו לעברה, בתנועת אצבע מאיימת ובשל כך יוחסה לו עבירה של איומים.

כנגד העבירה של ניסיון תקיפה טען ב"כ הנאשם כי יש לזכות את הנאשם ממנה ולו בשל שהנאשם כלל לא נחקר אודות עבירה זו וחשד זה בהודעתו שבמשטרה וכל חקירתו התמקדה בנושא האיומים. כך גם לא נחקר הנאשם אודות נושא זה בחקירתו הנגדית בבית המשפט ומכאן שלא ניתן להרשיעו בעבירה זו.

עיון בהודעתו של הנאשם במשטרה - ת/1 אכן מעלה כי הנאשם הוזר אך בשל איומים שהפנה כלפי המתלוננת וכן בשל תקיפתה שנתיים קודם לכן.

עיון בגוף ההודעה מעלה כי אכן הוא לא נשאל שאלה כלשהי אודות ניסיון תקיפה שלה או ניסיון להתקרב אליה, אשר נמנע בשל אחיהם וממילא אף לא מסר דבר באשר לכך.

בחקירתו הראשית בבית המשפט נשאל הנאשם אודות עבירה זו אשר יוחסה לו בכתב האישום וציין כי הוא נשבע שלא זו כלל ועיקר מכסאו ואילו המתלוננת הייתה מרוחקת ממנו מספר מטרים, כך שלא ניסה כלל לתקוף אותה.

בחקירה הנגדית, אזכור יחיד שיש לכך מופיע בשאלתה של התובעת המטיחה בנאשם כי טענתו בדבר עלילה אינה הגיונית כיוון שכל שייחסו לו עדי התביעה היה איום וניסיון הרמת יד על אחותו ותו לא ולו רצו להעליל עליו, היו ממצאים סיפור מרשים בהרבה (עמ' 25 ש'29-27). תשובתו של הנאשם התייחסה אכן לשאלה בדבר העלילה והוא ציין כי איש לא היה מאמין להם כיוון שהוא אינו אדם כזה.

מעבר לכך אין בחקירה הנגדית כל שאלה או התייחסות לעבירה זו אשר יוחסה לנאשם בכתב האישום.

מצב הדברים הוא איפוא, כי הנאשם לא נחקר אודות עבירה זו כלל ועיקר וסוף דבר אף לא נשאל לגביה בחקירה הנגדית על כל המשמעות הראייתית שיש לאי חקירה נגדית ובמיוחד באשר לנקודה שבמחלוקת.

אמנם לא בכל מקרה, בו לא הוזר אדם באשר לחשד מסויים, יביא הדבר לזיכויו סוף דבר מעבירה זו ויש לבחון את מארג הראיות כולו אשר הוצג סוף דבר בפני בית המשפט לגבי עבירה זו וכן יש לבחון מדוע לא הוזר הנאשם באשר לחשד זה, בהתחשב במועד החקירה, במועד בו הודע החשד לחוקרים וכיו"ב. בענייננו לא היתה כל מניעה להציג את החשד לנאשם בעת חקירתו שכן הוא כבר היה ידוע מזמן התלונה אשר הוגשה, ובוודאי שהיה מקום ובמיוחד בנסיבות אלה לחקור אותו בחקירה הנגדית באשר לגירסה אשר מסר סוף דבר אודות חשד זה, דהיינו הכחשה מוחלטת.

אף מבלי להיכנס לשאלת קביעות מהימנות באשר לעדויותיהם של עדי התביעה אציין כי בענין זה הן מעלות מספר תמיהות.

לא נמסרה גירסה חד משמעית האם היה מגע גופני בין הנאשם לבין אחיו, כאשר נמסרו סתירות בענין זה. וכך, לא נמסר כל הסבר הכיצד נמצאה סוף דבר חולצתו של הנאשם עצמו, דווקא קרועה בסופו של הליך. וראה לענין זה דו"ח פעולה נ/1.

מגע פיזי לא היה בין הנאשם לאחרים, ועל כן אין אלא להסיק כי חולצתו נקרעה במהלך המגע שלו עם אחיו במהלך אירוע זה באופן שאינו עולה בקנה אחד עם תיאורו של האח.

ועל כן ובהצטבר כל האמור לעיל, לא ניתן היה להרשיע את הנאשם באשר יוחס לו בעבירה של ניסיון תקיפה ואני מזכה אותו מעבירה זו אשר יוחסה לו בכתב האישום.

ובאשר לעבירת האיומים -

עבירה זו מתחלקת לשניים: האיומים המילוליים והאיומים בתנועת היד.

באשר לאיומים המילוליים הרי שלדברי האח אהמד, היו איומיו של הנאשם על המתלוננת כי ישבור את ידיה, יחתוך את לשונה וכי ישליך אותה לרחוב.

לדברי המתלוננת היו דבריו: "אל תדאגו אני אטפל בכולכם, רק אבא ימות... אני אגמור אתכם, אני לא אתן לכם לחיות חיים נורמליים" וכן משפט הזכור לה במיוחד: "אני אגרום לך לבכות בכי מר".

הנאשם עצמו אישר בבית המשפט כי פנה אל המתלוננת בביטויים מעליבים מאוד, אך הכחיש כי מדובר היה באיומים.

עדויותיהם של המתלוננת ושל האח אהמד היו בעלות גרעין של אמת - כך היתה התרשמותי הבלתי אמצעית. אכן הגעתו של הנאשם אל הבית עוררה סערת רוחות ואכן ככל הנראה בשל כך הוזעק אהמד אל הבית על ידי המתלוננת, ואולם גרסאותיהם של המתלוננת ושל אהמד אינן עולות בכל התיאורים בקנה אחד וקיימות ביניהן סתירות כאלה ואחרות בנושאים שונים והכל כפי שפורט לעיל בהרחבה. ניתן, אמנם לטעון כי אין המדובר בסתירות מהותיות וכי מדובר בעדויות שנמסרו ממרחק של זמן, אולם כעולה מהחקירות הנגדיות של שניהם וכפי שפורט בפרוטוקול בהרחבה, הם לא מסרו גירסתם המלאה כפי שנמסרה בבית המשפט בהודעותיהם במשטרה ואף, למשל, ככל העולה באשר לאיומים, הרי שגרסתם שונה באשר ללשון האיומים, נוסח האיומים ומהותם. נכון שלעיתים ממרחק הזמן והמקום אין לזכור מילים מדוייקות ואולם דווקא המתלוננת העידה כי הדברים נצרכו היטב, ואולם גם בהודעותיהם שבמשטרה, הסמוכות בזמן ובמקום לאירוע, אין המדובר בגירסה אחידה בענין זה.

לא ניתן היה להשתחרר מן הספק כי מדובר בהפרזה לא מועטה בעדויות בענין אופן התרחשותו של האירוע ובשל ספק זה, לא מצאתי מקום להרשיע את הנאשם בכל הנוגע לאיומים המילוליים.

לא כך הם פני הדברים באשר לתנועה שביצע הנאשם באצבעותיו כלפי המתלוננת. לגבי תנועה זו העידו המתלוננת וכן אחיה - אהמד, והגם שניתן לטעון לגבי עדויותיהם את שנקבע לעיל, הרי שנוסף לעדויותיהם שלהם, נמסרה אף עדותו של השוטר ג'ודי מאג'יד ולפיה הבחין בתנועה שביצע הנאשם.

העד ציין כי השוטר האחר שהיה עימו היה עם הגב לחשוד, אולם הוא עצמו היה במרחק כמטר וחצי ממנו והבחין בתנועה שביצע. העד תאר את התנועה, ציין כי המתלוננת היא שעמדה מול הנאשם כי התלונה כוונה כלפיה וכי אכן המתלוננת התלוננה על כך והעירה את תשומת לב השוטרים כי הנאשם מאיים עליה בנוכחותם.

ב"כ הנאשם ביקש בסיכומיו להסתמך על תשובתו של העד שנשאל האם הוא יודע בוודאות כי התנועה היתה מופנית כלפי המתלוננת והשיב כי אינו יודע. יש לקרוא את מלוא התשובה וכן לקרוא אותה בהקשר המלא שבה נמסרה: "אני לא יודע, אך מה שבאותו רגע, אחותו התלוננה ועמדה מולו וזה היה מופנה אליה", נדמה כי הדברים ברורים כפשוטם.

העד אף חזר והבהיר לאחר מכן כי תנועה כזו מכוונת אל העומד מולך ומול הנאשם עמדה אותה עת אחותו.

הוא הוסיף והבהיר כי בנסיבות ששררו אותה עת במקום, ניתן היה לפרש תנועה זו אך כאיום.

את הסבריו של הנאשם לענין זה, לא ניתן היה לקבל, באשר לאחיזתו של אביו בידו ורצונו להיפרד ממנו תוך שהוא חנוק מדמעות והתרגשות. מדובר היה בתיאור מופרז ומוגזם שלא הולם כלל ועיקר את נסיבות האירוע ואת תיאור העדים האחרים את המקרה, כגון מקום עמידת הנאשם אל מול מקום מיטת האב ומקום עמידת המתלוננת והשוטרים אותה עת.

ב"כ הנאשם טען כי אפילו ייקבעו ממצאים מעין אלה, הרי שיש לזכות את הנאשם בשל הגנה של "זוטי דברים".

באשר לכלל של החלת הגנה זו והמבחנים להחלטה נאמר על ידי ביהמ"ש העליון:

"הנה כי כן, על אף שהסייג בדבר "זוטי דברים" אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, הרי שהמגמה העולה מן הפסיקה היא שיש להחילו בזהירות תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו, אם מעשה העבירה הצמיח מידה מינימאלית שלסכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיים את מבצעו בהרשעה בפלילים. לשיטתי, מגמה זו ראויה היא. אל לנו לשכוח כי הכלל בדבר זוטי דברים מהווה אך סייג לאחריות הפלילית, ומשכך, אין הוא בבחינת הכלל, אלא החרגי. ובלשונו של סעיף 34 לחוק העונשין - "מלבד אם נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית". יתרה מזאת, מידת הזהירות בהחלתו של הסייג נדרשת גם מן הטעם שמא ירוקנו מתוכן עבירות הנתפסות כ"קלות" יותר מאחרות. יחד עם זאת, נקיטת זהירות בהחלתו של הסייג אינה מונעת, לגישתי, פרשנות שתבחן בין מכלול השיקולים גם את נסיבותיו האישיות של המבצע. שכן, יש והשפעתן של נסיבות אלו תשנה את התמונה מן הקצה אל הקצה, והרשעתו לאורן לא תשרת כל מטרה ראויה."

ע פ 7829-03 מדינת ישראל נ אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ

בענייננו, אמנם עסקינן בעבירה של איומים, אולם זו, מצוייה ברף הנמוך של מעשים מעין אלה ובמכלול הנסיבות והאירוע שנפרשו בפני בית המשפט, אני סבורה כי אכן בהתחשב בטיב המעשה והנזק שנגרם לאינטרס הציבורי, ואף בהתחשב בחלוף הזמן, יובא אירוע זה בגדרם של אותם מקרים חריגים ויוצאי דופן בהם חלה הגנת "זוטי דברים" ומשכך ובשל הגנה זו - אני מזכה את הנאשם מעבירה של איומים אשר יוחסה לו בכתב האישום.

סוף דבר - זוכה הנאשם מכל העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ג אלול תשע"ד אלול תשע"ד, 08 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים